

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 186/2015
03.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца Д.Бо., Н.У., Н.В., свих из З., Ј.С., из Б.Б., чији је пуномоћник Г.С., адвокат у Ч., против тужене Република Србија, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Зрењанину, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца Н.У., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1947/14 од 24.09.2014. године, у седници одржаној 03.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1947/14 од 24.09.2014. године, тако што се одбија жалба тужене као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Зрењанину П1 бр.223/14 од 13.05.2014. године у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца Н.У. из З. за исплату разлике зараде за период од јула 2006. године закључно са децембром 2007. године по основу прековременог, ноћног и рада у дане празника који су нерадни дан, са уплатом доприноса на досуђени износ разлике зараде Фонду пензијског и инвалидског осигурања запослених Зрењанин и Заводу за здравствено осигурање Филијала Зрењанин.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 223/14 од 13.05.2014. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца Н.У. и тужена је обавезана да му по основу увећане плате за прековремени, ноћни ради, рад у дане празника који су нерадни дани, исплати новчане износе са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате, а за период од маја 2004. године па до децембра 2007. године, као и да на досуђене износе разлике плате уплати Фонду пензијског и инвалидског осигурања запослених Зрењанин доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања, као и доприносе по основу здравственог осигурања, како је то ближе наведено у изреци првостепене пресуде, као и да накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Одбијен је захтев тужиоца

за исплату законске затезне камате на износе и за период како је то назначено ближе у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1947/14 од 24.09.2014. године, делимично је преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату увећања плате по основу рада у дане државних и верских празника за јануар, фебруар и мај месец 2007. године, по основу прековременог рада и по основу рада ноћу за период од 01. јула 2006. па до 31. децембра 2007. године у новчаним месечним износима ближе наведеним у изреци побијане пресуде, све са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа па до дана исплате, као и за уплату одговарајућих доприноса, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац Н.У. је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац Н.У., млађи водник, распоређен је на радно место полицајца у Полицијској станици Зрењанин, решењем тужене од 01.08.2003. године, а обрачун плате му је вршен према укупном коефицијенту плате од 6,76. Решењем тужене од 21.07.2006. године тужилац је распоређен на радно место полицајац испостава I категорије и одређен му је укупни коефицијент плате од 17,54. Коефицијент за обрачун плате упоредног радника С.Њ., распоређена на административно-техничким и дактилографским пословима у Одељењу за заједничке послове износио је 4,73 до доношења решења од 28.09.2010. године, када је распоређена у Одељење за логистику са укупним коефицијентом плате од 12,84, колико износи и коефицијент за обрачун плате млађег референта прве класе П.М. на радном месту административно-технички и дактилографски послови без статуса. Тужилац је у спорном периоду од маја 2004. до децембра 2007. године поред 174 сата редовног рада обављао и прековремени рад, рад ноћу и рад у дане празника који су нерадни. Упоређивањем плата тужиоца у наведеном периоду и осталих запослених који немају статус службеног лица, утврђено је да у периоду мај 2004. до 30. јуна 2006. године плата тужиоца није увећана за најмање 30% у односу на запослене који немају наведене нередовности, јер је свим запосленима у овом периоду плата била увећана за 30%.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, утврђујући и разлику у плати на основу налаза и мишљења вештака који је у поступку ангажован, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца за исплату

разлике у плати за цео спорни период, изузев за исплату законске затезне камате у одређеном периоду, док је другостепени суд одлучујући о жалбама тужене делимично преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев тужиоца за исплату разлике у плати одбио за период од 01. јула 2006. па до 31. децембра 2007. године када је тужиоцу обрачунавана плата по новим решењима уз нове коефицијенте који су повећани за 40% у односу на друге државне службенике.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом основано указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву погрешно примењено материјално право.

Законом о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05 и 63/09, који је био на снази у спорном утуженом периоду), одређено је да се основна плата запослених код тужене, састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2. Закона). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. овог закона, применом на основицу увећава плату за 30 до 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1), а уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање за више од 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 2. истог закона). Правилником о платама запослених у МУП-у од 26.06.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији ("Службени гласник РС", 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 до 50% у односу на плате других државних службеника. Међутим, сама садржина одредбе члана 147. закона указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника, из чега произилази да приликом утврђивања да ли је тужиоцу већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити намештеник односно возач, дактилограф, хигијеничар, већ полицајац који има статус овлашћеног службеног лица и обавља послове радног места за које је предвиђена иста школска спрема, али нема изразите нередовности у раду.

Врховни касациони суд налази да је првостепеном пресудом правилно примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев, након што је утврђено да тужиоцу приликом одређивања додатног коефицијента није признато право на увећану зараду по основу нередовности у раду (прековременог и ноћног рада, као и за рад у дане државних и верских празника), с обзиром да има исту плату као и други запослени који имају статус овлашћеног службеног лица, а немају нередовност у раду као што је то случај са тужиоцем, док је разлика у плати и коефицијенту између тужиоца и осталих запослених који су

узети као упоредни радници и који немају статус овлашћеног лица, заснована управо на различитом статусу тужиоца и тих лица.

Имајући ово у виду, као и да је побијаном пресудом, погрешном применом материјалног права преиначена првостепена пресуда, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**